

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ **È È** **κατά ΕΛΛΑΔΑΣ**

(Προσφυγή αριθ. 16282/08)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

22 Απριλίου 2010

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Έ Έ κατά Ελλάδα,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Nina Vajić, *πρόεδρος,*

Χρήστος Ροζάκης,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιος Νικολάου, *δικαστές,*

και Søren Nielsen, *γραμματέας τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 25 Μαρτίου 2010,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 16282/08) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο Έ Έ («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 21 Μαρτίου 2008 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Ε. Σουσούρα, δικηγόρο του συλλόγου Θεσσαλονίκης. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κυρία Ζ. Χατζηπαύλου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 12 Φεβρουαρίου 2009, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Όπως επιτρέπει το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφασίσθηκε επιπλέον ότι το τμήμα θα αποφαινόταν ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1970 και κατοικεί στη Θεσσαλονίκη.
5. Στις 8 Σεπτεμβρίου 1997, κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημίωσης σε βάρος του Δημοσίου. Διεκδικούσε το ποσό των 45.052.910 δραχμών (132.217 ευρώ περίπου) για την υλική ζημία και ηθική βλάβη που υπέστη λόγω της επικαλούμενης ιατρικής ευθύνης ενός στρατιωτικού νοσοκομείου στη θεραπεία της ασθένειάς του.
6. Στις 26 Φεβρουαρίου 1999, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών απέρριψε την αγωγή του λόγω παραγραφής (απόφαση αριθ. 2059/1999).
7. Στις 18 Οκτωβρίου 1999, ο προσφεύγων άσκησε έφεση.
8. Στις 21 Δεκεμβρίου 2000, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών απέρριψε την έφεσή του και επικύρωσε την απόφαση αριθ. 2059/1999 (απόφαση αριθ. 5644/2000).
9. Στις 6 Σεπτεμβρίου 2001, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης.
10. Στις 6 Οκτωβρίου 2003, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκανε δεκτή την αίτησή του, αναίρεσε την απόφαση αριθ. 5644/2000 λόγω έλλειψης αιτιολογίας και ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου (απόφαση αριθ. 2728/2003).
11. Στις 30 Ιουνίου 2004, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή του προσφεύγοντος και του επιδίκασε 53.706 ευρώ για τη ζημία που υπέστη καθώς και για έξοδα και δικαστική δαπάνη (απόφαση αριθ. 2574/2004).
12. Στις 15 και 17 Δεκεμβρίου 2004, ο προσφεύγων και το Δημόσιο άσκησαν αντίστοιχα αίτηση αναίρεσης.
13. Στις 25 Σεπτεμβρίου 2006, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση του Δημοσίου (απόφαση αριθ. 2607/2006). Σε ό,τι αφορά την αίτηση αναίρεσης που άσκησε ο προσφεύγων στις 6 Νοεμβρίου 2006, το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο αναίρεσε εν μέρει την απόφαση αριθ. 2574/2004, αφού έκρινε ότι το Διοικητικό Εφετείο δεν είχε εξετάσει το αίτημα του προσφεύγοντος που αποσκοπούσε στην καταβολή τόκων υπερημερίας επί του επιδικασθέντος ποσού (απόφαση αριθ. 3202/2006).
14. Στις 28 Σεπτεμβρίου 2007, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών έκανε δεκτή την αγωγή του προσφεύγοντος ως προς το αίτημά του για την καταβολή τόκων υπερημερίας επί του επιδικασθέντος ποσού των 53.706 ευρώ, από την ημερομηνία κοινοποίησης της αγωγής (απόφαση αριθ. 3416/2007). Το εν λόγω δικαστήριο

επιδίκασε στον προσφεύγοντα 30.517,50 ευρώ για την αιτία αυτή. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η απόφαση αυτή κατέστη τελεσίδικη.

15. Εν τω μεταξύ, στις 30 Ιουνίου 2007, το Δημόσιο είχε καταβάλει το ποσό των 53.706 ευρώ, το οποίο επιδικάστηκε στον προσφεύγοντα για ζημία και έξοδα και δικαστική δαπάνη. Επιπλέον, στις 15 Απριλίου 2008, η αρμόδια υπηρεσία του Δημοσίου ενέκρινε την έκδοση μίας διαταγής πληρωμής ποσού 30.517,50 ευρώ στο όνομα του προσφεύγοντος σύμφωνα με την απόφαση αριθ. 3416/2007. Η απόφαση αυτή ομοίως κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα. Στις 31 Μαΐου 2008, το Δημόσιο του κατέβαλε το εν λόγω ποσό.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΠΡΟΣΒΑΣΗΣ ΣΕ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ.1

16. Στην προσφυγή του, ο προσφεύγων παραπονείται για τη μη εκτέλεση της απόφαση αριθ. 3416/2007 του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Ειδικότερα, υποστήριξε ότι το Δημόσιο δεν του είχε καταβάλει τόκους υπερημερίας επί του επιδικασθέντος ποσού, σύμφωνα με το διατακτικό της εν λόγω απόφασης. Επιπλέον, ο προσφεύγων παραπονείται ότι η μη καταβολή των επιδικασθέντων τόκων υπερημερίας είχε ομοίως προσβάλει το δικαίωμα στην προστασία της περιουσίας του. Επικαλείται τα άρθρα 6 § 1 της Σύμβασης και 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, τα εφαρμοστέα τμήματα των οποίων έχουν ως εξής:

Άρθρο 6 § 1

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθεί δικαίως (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1

«Έκαστο φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας του. Κανείς δεν μπορεί να στερηθεί της ιδιοκτησίας του παρά

μόνον για λόγους δημόσιας ωφέλειας και σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από τον νόμο και τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

Οι προηγούμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα των Κρατών να θεσπίζουν τους νόμους που κρίνουν απαραίτητους για να ρυθμίσουν τη χρήση των αγαθών σύμφωνα με το γενικό συμφέρον και να εξασφαλίσουν την πληρωμή των φόρων ή άλλων συνεισφορών ή των προστίμων.»

A. Θέσεις των διαδίκων

1. Η Κυβέρνηση

17. Η Κυβέρνηση σημειώνει καταρχήν ότι ο προσφεύγων έκανε κατάχρηση του δικαιώματος ατομικής προσφυγής σε ό,τι αφορά τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από τη μη εκτέλεση μίας δικαστικής απόφασης και του δικαιώματος στην προστασία της περιουσίας. Υποστηρίζει ότι το Δημόσιο του κατέβαλε τους τόκους υπερημερίας δύο μήνες μετά την κατάθεση της προσφυγής, σύμφωνα με την απόφαση αριθ. 3416/2007 του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Ο προσφεύγων παρέλειψε εν τούτοις να ενημερώσει σχετικά το Δικαστήριο, παρά την υποχρέωση που του επέβαλλαν τα άρθρα 44 και 47 του κανονισμού του Δικαστηρίου. Κατά τα λοιπά, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι ο προσφεύγων δεν έχει την ιδιότητα του θύματος σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης ή, εναλλακτικά, ότι η αιτίασή του που έλκεται από την μη εκτέλεση της επίμαχης απόφασης είναι προδήλως βάσιμη.

2. Ο προσφεύγων

18. Ο προσφεύγων ανταπαντά ότι η καθυστέρηση του ελληνικού Δημοσίου στην καταβολή των τόκων υπερημερίας επί της ήδη επιδικασθείσας αποζημίωσης ήταν υπερβολική. Ειδικότερα, επισημαίνει ότι παρόλο που κατέθεσε την αγωγή του ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου τον Σεπτέμβριο του 1997, το ελληνικό Δημόσιο του κατέβαλε τους εν λόγω τόκους υπερημερίας περίπου έντεκα μήνες αργότερα. Υποστηρίζει, επιπλέον, ότι η άρνηση του Δημοσίου να του καταβάλει το οφειλόμενο ποσό καθίσταται περισσότερο προφανής από το γεγονός ότι το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας ορίστηκε σε 6%, ενώ το επιτόκιο που ίσχυε για τους ιδιώτες ήταν 12%. Τέλος, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η παράλειψη του Δημοσίου να του καταβάλει τους επίμαχους τόκους υπερημερίας ομοίως προσέβαλε το δικαίωμά του στην προστασία της περιουσίας.

B. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

Επί του παραδεκτού

19. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η έννοια της «κατάχρησης», με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης, πρέπει να γίνεται αντιληπτή υπό τη συνήθη έννοια που γίνεται δεκτή από τη γενική θεωρία του δικαίου – ήτοι το γεγονός της εφαρμογής ενός δικαιώματος από τον κάτοχό του εκτός του πεδίου του σκοπού του κατά τρόπο επιβλαβή (*Mirojubovs και λοιποί κατά Λετονίας*, αριθ. 798/05, § 62, 15 Σεπτεμβρίου 2009). Αυτός ο τύπος κατάχρησης μπορεί ομοίως να διαπραχθεί λόγω αδράνειας, όταν ο προσφεύγων παραλείψει εξ αρχής να ενημερώσει το Δικαστήριο για ένα στοιχείο ουσιώδες για την εξέταση της υπόθεσης (*Al-Nashif κατά Βουλγαρίας*, αριθ. 50963/99, § 89, 20 Ιουνίου 2002, και *Kérétschachvili κατά Γεωργίας* (déc.), αριθ. 5667/02, 2 Μαΐου 2006). Ομοίως, σε περίπτωση που προκύψουν νέες σημαντικές εξελίξεις κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου και αν –παρά τη ρητή υποχρέωση που τον βαρύνει δυνάμει του άρθρου 47 § 6 του κανονισμού- ο προσφεύγων δεν ενημερώσει το Δικαστήριο σχετικά, εμποδίζοντάς το κατ'αυτόν τον τρόπο να αποφανθεί επί της υπόθεσης έχοντας πλήρη γνώση αυτής, η προσφυγή του μπορεί να απορριφθεί ως καταχρηστική (*Hadraboná και λοιποί κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας* (déc.), αριθ. 42165/02 και 466/03, 25 Σεπτεμβρίου 2007, και *Predescu κατά Ρουμανίας*, αριθ. 21447/03, §§ 25-27, 2 Δεκεμβρίου 2008).

20. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η προσφυγή κατατέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 21 Μαρτίου 2008 και ότι στις 31 Μαΐου 2008, το Δημόσιο κατέβαλε το ποσό των τόκων υπερημερίας που επιδικάσθηκε δυνάμει της απόφασης αριθ. 3416/2007 του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων δεν ενημέρωσε το Δικαστήριο καθόλη τη διάρκεια της διαδικασίας για αυτή τη νέα εξέλιξη, η οποία ήταν άμεσα συνδεδεμένη με την ουσία των αιτιάσεων του που έλκονταν από τη μη εκτέλεση της απόφασης αριθ. 3416/2007. Επιπλέον, στις παρατηρήσεις του, δεν προσφέρει καμία αποδεκτή εξήγηση ως προς την παράλειψή του να ενημερώσει το Δικαστήριο για την καταβολή των επίμαχων τόκων υπερημερίας. Το Δικαστήριο σημειώνει το επιχείρημα του προσφεύγοντος ως προς τη δήθεν υπερβολική καθυστέρηση των εθνικών αρχών στην καταβολή του οφειλόμενου ποσού. Εν τούτοις, το εν λόγω επιχείρημα δεν αφορά παρά την ουσία αυτής της αιτίας και δε συνιστά εξήγηση επί των συνθηκών που μπορεί

ενδεχομένως να εμπόδισαν τον ενδιαφερόμενο να προσκομίσει στο Δικαστήριο τις σχετικές πληροφορίες.

21. Ενόψει των παραπάνω, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η συμπεριφορά του προσφεύγοντος, η οποία ήταν ικανή να το παραπλανήσει επί ενός ουσιώδους στοιχείου για την εξέταση της προσφυγής, είναι αντίθετη προς τη χρησιμότητα του δικαιώματος ατομικής προσφυγής, όπως αυτό προβλέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 34 και 35 της Σύμβασης.

Συνεπώς, αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο ως καταχρηστικό, δυνάμει του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

22. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως την προβλέπει το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης.

A. Επί του παραδεκτού

23. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

24. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα αρμόδια δικαστήρια χειρίστηκαν την υπόθεση με ταχύτητα και ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας δεν ήταν υπερβολική. Υποστηρίζει ιδίως ότι μια κάποια καθυστέρηση στην επίδικη διαδικασία ήταν αιτιολογημένη, λαμβανομένου ιδίως υπόψη του μεγάλου αριθμού των δικαστηρίων που διαδέχθηκαν το ένα το άλλο στην προκειμένη υπόθεση.

25. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να του καταλογισθεί καμία έλλειψη ταχύτητας.

α) Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

26. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 8 Σεπτεμβρίου 1997, με την κατάθεση της αγωγής του προσφεύγοντος ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, και περατώθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 2007, με την απόφαση αριθ. 3416/2007 του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Συνεπώς, διήρκεσε πάνω από δέκα έτη για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

β) Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

27. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

28. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Frydlender*). Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Σε ό,τι αφορά τον μεγάλο αριθμό των δικαστηρίων που επιλήφθηκαν της υπόθεσης εν προκειμένω, το Δικαστήριο επιβεβαιώνει ότι είναι ευθύνη των συμβαλλομένων Κρατών να οργανώσουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπο ώστε τα δικαστήριά τους να μπορούν να εξασφαλίσουν σε οποιονδήποτε το δικαίωμα να επιτύχει μία τελεσίδικη απόφαση επί των αμφισβητήσεων των σχετικών με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του αστικής φύσεως μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Cocchiarella κατά Ιταλίας* [GC], no. 64886/01, § 74, CEDH 2006-V). Λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας ήταν υπερβολική και δε συνάδει με την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

29. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

30. Ο προσφεύγων αξιώνει το συνολικό ποσό των 76.329,75 ευρώ για την υλική ζημία που υποστηρίζει ότι υπέστη λόγω του δήθεν εσφαλμένου υπολογισμού, από την πλευρά των εθνικών δικαστηρίων, των τόκων υπερημερίας που έπρεπε να του καταβληθούν και των διαφόρων εξόδων τα οποία κατέβαλε καθόλη την περίοδο κατά την οποία το Δημόσιο αρνιόταν να συμμορφωθεί προς την απόφαση αριθ. 3416/2007. Επιπλέον, ο προσφεύγων αξιώνει 45.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη λόγω των επικαλούμενων παραβιάσεων της Σύμβασης.

31. Η Κυβέρνηση αντικρούει αυτές τις αξιώσεις και υποστηρίζει ότι είναι υπερβολικές. Εκτιμά ότι μία διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

32. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και της επικαλούμενης υλικής ζημίας και απορρίπτει το αίτημα αυτό. Απεναντίας, αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, εκτιμά ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 8.000 ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

33. Ο προσφεύγων ζητεί ομοίως 5.303 ευρώ συνολικά για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής.

34. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος για την αιτία αυτή είναι υπερβολικές και μη αιτιολογημένες.

35. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

36. Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η διάρκεια μιας διαδικασίας μπορούσε να επιφέρει μία αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ότι πρέπει επομένως τούτο να ληφθεί υπόψη (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, 25 Ιουνίου 1987, § 37, série A no. 119). Εν τούτοις, στην προκειμένη υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο σε ό,τι αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των επιληφθέντων δικαστηρίων και του Δικαστηρίου. Πρέπει επομένως να απορριφθούν οι αξιώσεις του για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

37. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά..

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 8.000 (οκτώ χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσ αυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσ αυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 22 Απριλίου 2010 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 18 Μαΐου 2010

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος